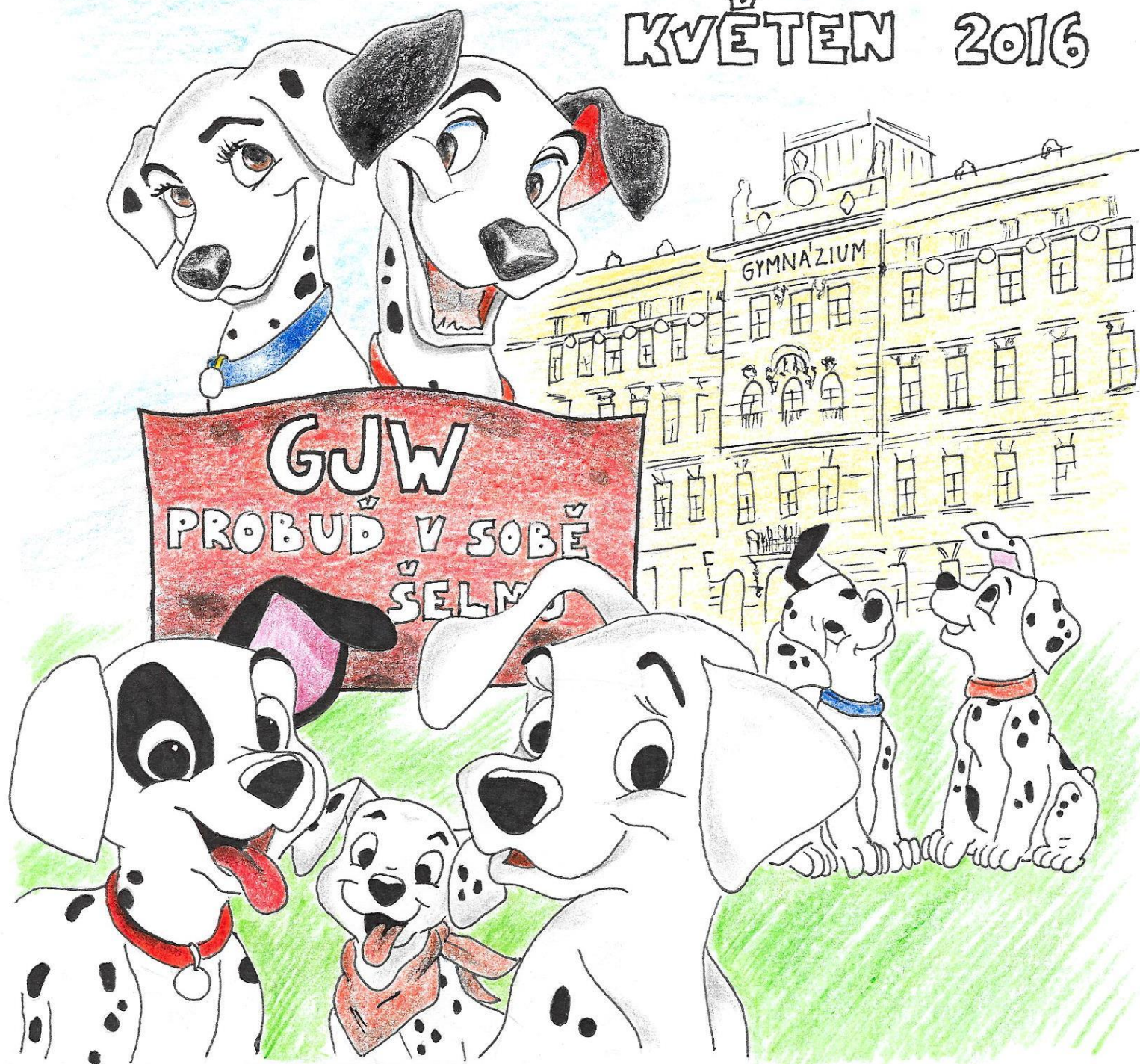

WOLKROVINY

ČÍSLO 20
KVĚTEN 2016

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Aktuality.....	- 3 -
Basketbal	- 3 -
Majáles	- 3 -
Pietní akt u příležitosti konce války	- 3 -
Povídka	- 4 -
Upřímný článek v neupřímné škole	- 4 -
Encryptus	- 5 -
Téma	- 8 -
Majáles	- 8 -
Rozhovor s maturantem.....	- 10 -
Rozhovor s učitelem: Mgr. JAROMÍR VANČA.....	- 11 -
How Steven Schwartzhoff sees it?.....	- 12 -
Post Scriptum	- 16 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

po měsíci jsme tady s dalším číslem našeho časopisu. Dnešní číslo se ponese v duchu tradičních rubrik. Steven Schwartzhoff pro nás napsal článek o americkém pohledu na věc, tentokrát na sport. Komiks je samozřejmostí a v tomto čísle skončí napínavý příběh Honzy Pácla "Encryptus". Blíže nahlédneme na letošní majáles a také na průběh maturit a pocity jednoho z letošních maturantů. Opět se nám také objeví rubrika PS, naposledy pod taktovkou Ely Filoušové, která předává tento pomyslný štafetový kolík nesoucí s sebou velmi náročnou práci Veronice Voglové. Nechybí ani rozhovor s učitelem.

Doufám, že si nové vydání časopisu užijete. Přeji pěkný zážitek při čtení.

Jakub Jílek

Aktuality

Basketbal

27. dubna 2016 vyhrál tým mladších basketbalistů v Jindřichově Hradci 3. místo v celorepublikovém finále.

Majáles

6. května 2016 se konal již tradiční studentský svátek – Majáles 2016. Zapojily se všechny střední školy. Mohli jsme vidět pravěké hrdiny z filmu RRRrrr, pohádkové bytosti, šmouly, zombíky... a také Cruellu de Vil se 101 dalmatiny, kteří reprezentovali naše gymnázium. Průvod od lázní až na náměstí doprovázelo pískání píšťalek a hlasité pokřiky. Právě na náměstí předvedla každá škola vystoupení, na základě kterých porota rozhodla o králi majálesu. 101 dalmatinů a Cruella de Vil, v podání Petra Hájka, zaujali porotu nejvíce a získali korunku pro naši školu! Prodloužili jsme tedy kralování majálesu z minulého roku a příští rok si povedeme snad tak dobře jako letos!

Pietní akt u příležitosti konce války

Dne 9. května se v aule naší školy uskutečnil pietní akt na počest studentů GJW, kteří zemřeli za 2. světové války. Zúčastnily se jí téměř všechny třídy vyššího stupně i spousta pedagogů. Úvodní slovo si vzal pan ředitel. V jeho proslovu jsme si vyslechli, že je důležité si i v této době připomínat, co zažili naši prarodiče či příbuzní, abychom například věděli, jak se v takových situacích zachovat. Následně nás naši dva studenti seznámili s 31 bývalými žáky, kteří navštěvovali Gymnázium Jiřího Wolker a byli odvedeni do armády, pracovních i koncentračních táborů. O každém z nich nám přečetli jejich krátký příběh.

Aneta Lišková

Povídka

Upřímný článek v neupřímné škole

Když jsem na základní škole vstoupil do žurnalistického kroužku, těšil jsem se, že budu psát věci o naší škole, které budou někoho zajímat, občas napíšu i nějaký vtípek ze školního prostředí a jediné omezení méj tvorby bude čas a autocenzura. To jsem však ještě netušil, jak moc jsem se přepočítal.

První dny probíhaly hladce, řekli jsme si, jak by měly noviny fungovat, jakou by měly mít strukturu a kolik zhruba stránek by měly obsahovat. Byl jsem tam spokojen, protože kroužek vedla taková starší, klidná paní učitelka. Říkal jsem si, že stáří znamená zkušenosti, takže to dobře dopadne.

Ovšem pak jsem měl za úkol napsat něco o naší škole. Naše škola svými exteriéry zamrzla ve třetí čtvrtině 20. století, a tak jsem se rozhodl, že o tom vkusně, avšak výstižně napíšu drobnou úvahu. A to byl začátek konce! Jakmile jsem ho odevzdal, z klidné paní učitelky se rázem stala živelná osoba s obličejem rudým jako rajče a obočím zamračeným jako podzimní obloha. Začala mi klást na srdce, že náš pan ředitel nemá rád, když někdo (a už vůbec ne někdo z žáků) poukazuje na některé školní nedostatky, že přece naše škola žádné nemá, a i kdyby měla, že je hloupost o nich mluvit a mně došlo, že nejen vzhled, ale i osazenstvo školy pochází z nedávné historie.

Článek jsem sice přepsal, ale nebyl tak povedený jako jeho prvotní verze. Naštěstí se v té době konaly přijímací zkoušky na střední školy, které jsem udělal a na gymnáziu vstoupil opět do žurnalistického kroužku, kde ovšem panuje větší svoboda, než na oné neslavné základní škole.

Martin Dobeš

Encryptus

11

Monika tu noc příliš nespala. Pořád musela myslet na Lukáše. Dělal jí starost, do čeho se to Lukáš zapletl. Hackeři, vyhrožování, prolomení hesla Facebooku a využití ho v jejich prospěch, to vše pro ni byla velká neznámá, i přesto, že Encryptus párkrát hrál. Bála se o něj. Musela si přiznat, že se jí líbí. I přesto, že se občas choval jako malé dítě a počítačové hry pro něj znamenaly hodně, poslední dobou se opravdu hodně snažil. Doufala, že se to všechno vyřeší. S Lukášem zažívala nejlepší okamžiky svého života. S hlavou plnou myšlenek usnula.

Další den, kdy Monika přišla do školy, by se dal charakterizovat jednoduše: stejná nuda, písemka z angličtiny a nezajímavý výklad dějepisu. Celý den sledovala Lukáše. Vypadal jako normálně, nebyl vystresovaný, alespoň se tak nejevil. Až skončila škola, šla se ho zeptat, jestli hodlá navštívit vydavatele hry. „Ano, jdu tam, drž mi palce,“ odpověděl. A políbil ji. Jak se ztratil za roh, Monice se konečně podařilo usmát.

Celý zbytek dne se jí neozval, a jelikož byl pátek, neměli se vidět ani ve škole. Monika se ho na to sama také nechtěla ptát i přesto, že jí nevědomost strašně užírala. Sobota nepřinesla žádné nové informace. Monika se snažila zachovat klid a četla si, ale i přesto začínala být nervózní. Co když se mu něco stalo? Někdo ho třeba napadl. Monika už si bez něj nedokázala život představit. Nakonec ale vydržela až do neděle, kdy se jí konečně ozval. Zeptal se jí, jestli by nešla ven. Jelikož Monika byla už celá napjatá u telefonu, okamžitě mu odpověděla a vydala se do parku, kde se měli setkat. Po cestě tam ji opět napadly špatné myšlenky. „Mohl to být kdokoliv, kdo se vloupal do Lukášova telefonu,“ říkala si, ale když spatřila Lukáše, všechny obavy se rozplynuly. Rozběhla se a ještě v běhu ho objala, čímž ho málem srazila na zem. Když ho nakonec pustila, konečně se ho zeptala. „Tak co, jak to dopadlo?“ A on jednoduše odpověděl: „Už je to dobré, už mě obtěžovat nebudou.“ A popadl ji za ruku.

Epilog

Lukáš otevřel dveře obchodu vydavatele Encryptusu. V kapse měl již připravený mobil s nahráváním zvuku. Když vešel dovnitř, spatřil světlovlasého vysokého muže, asi okolo třiceti. Nebyl oholený, ale když se na Lukáše podíval, usmál se a prohlásil: „Á, tady jsi!“ Lukáš se naštval a nakráčel přímo před něj. „Co to má znamenat? Vy mě znáte?“ „Já o tobě vím úplně všechno.“ „Stojíte za útokem hackerů na můj Facebook?“ zeptal se Lukáš rozzuřeně. „Pojď za mnou, prosím,“ odvětil mu prodavač, stále s úsměvem na tváři, jako by se mu zrovna podařil skvělý vtip. Lukáš očekával nějakou past, třeba, že tam čeká skupina chlápků, kteří ho zmlátí do bezvědomí a nechají umřít ve sklepech tohoto obchodu. Ale nestalo se. Prodavač ho zavedl do menšího salónu se stolkem. „Čaj, nebo raději kávu?“ zeptal se Lukáše. „Ani jedno, díky,“ odpověděl Lukáš. „Vy jste vývojář hry Encryptus?“ „Tak, abych ti odpověděl na tvé otázky, ano, jsem vývojář této hry a ano, stojím za útokem hackerů na tvůj Facebookový účet.“ Lukáš čekal, jaká výmluva z prodavače vypadne, ale opravdu nepočítal s přímou odpovědí. Ani nedoufal, že to bude tak jednoduché. „Proč jste do prodeje pustil hru, která donutí hráče bez jeho vědomí dělat trestnou činnost?“ I tentokrát odpověď Lukáše překvapila. „Já jsem ale takovou hru do prodeje nepustil.“ „Ale ano, pustil, já tu hru hrál a všechny věci, které jsem dělal, se děly i ve skutečnosti.“ „Ty sis tu hru koupil?“ zeptal se. Lukáš pohotově zalhal: „Jistěže ano!“ Vývojář se znova pousmál. „Ale ne, nekoupil, stáhl sis ji z mého serveru. Dobrá práce, ale máš špatnou verzi.“ Lukáš ztuhl. „Špatnou... špatnou verzi? Jak je to možné?“ „Ty sis opravdu myslel, že bych si svou hru nezabezpečil dostatečně na to, aby ji někdo jako ty nedokázal stáhnout?“ Lukáš se zastyděl. Opravdu mu to teď nedávalo smysl. Jak mohl být tak pošetilý? „Takže když nemám hru, co tedy mám ve svém počítači a co jsem rozšířil mezi své přátele?“ zeptal se Lukáš, tentokrát již se zájmem. „To, co jsi stáhl, je upravená verze, která zjistí veškeré informace o uživateli, včetně všech hesel a IP adresy. Firmy, do kterých ses nabourával, byly samozřejmě fiktivní, ale hackeři byli skuteční, spojení se hrou, sledovali tvůj postup a ve správné chvíli tě kontaktovali. Tato verze hry ale měla svou výhodu: Jakákoliv druhá a další kopie tvé hry se automaticky změnila v normální verzi. To znamená, že hra měla potrestat pouze toho, kdo nelegálně stáhl hru z mého serveru. Tvým přátelům neublíží.“ Lukáš byl ohromen. Tohle bylo opravdu důmyslné. Tento člověk věděl, co dělá. Pořád ale jeho hackeři nelegálně napadli jeho Facebook. „Mohu vás kdykoliv

nahlásit na policii, protože to, co vy a vaši hackeři udělali, je trestné.“ „Ano, to můžeš, ale stejně tak i ty ses nelegálně vloupal na můj server a použil můj majetek bez mého svolení. Navíc, my hackeři se umíme dost dobře skrývat, policie by mě nikdy nenašla. Ale já tě nechci nahlásit na policii, myslím, že jsi byl potrestán už dost. Pro mě by bylo samozřejmě jednodušší, kdybys mě nechal být na pokoji. Na oplátku tě také necháme být.“ Lukáš se hodlal rozmyslet později. Teď ho zajímala poslední věc. „Ale proč? Proč jste si na svém serveru nechal falešnou kopii hry, která potrestá každého, kdo si ji stáhne?“ Vývojář se opět usmál. „Prostě se mi ten nápad líbil.“

Lukáš vyšel na ulici a vytáhl svůj telefon. Nahrávka byla čistá, měl důkaz, ale najednou už se mu ho nechtělo použít. Klikl na „smazat“. Lukáš se vydal směrem domů. Bylo mu trochu trapně, jak se nechal napálit, ale ten vývojář byl opravdu někdo, ke komu měl respekt. Navíc se těšil, až znovu uvidí Moniku, těšil se na léto. Měl před sebou celý život. Život bez hackerů.

Konec

Jan Pácl

Téma

Majāles

Jak asi všichni víte, dne 6. 5. tohoto roku se konal tradiční studentský průvod majáles. Ti, kdo na něm byli, mi jistě dají za pravdu, že letošní majáles se mimořádně vydařil a účast byla rekordní (alespoň v porovnání s předchozími ročníky, na kterých jsem buďto byl, nebo jsem o nich alespoň slýchal). Počasí se také vyvedlo, akorát mohlo být menší teplo, poněvadž během vyhlášení krále majálesu jsem byl žíznivý jako poutník na Sahaře a věřím, že jsem rozhodně nebyl sám.

To je však maličkost, kterou nikdo nemohl ovlivnit. Jako hlavní body akce bych vyzdvihl kromě samotného průvodu i způsob, jakým se moderování celé akce zhostili Denisa Kopecká a Matěj Buriánek. Jejich projev byl vkusný a přitom zajímavý. Dále bych kladně ohodnotil kulturní část v podobě tanečního a hudebního vystoupení, které bylo doprovázeno i něčím, s čím nikdo nepočítal: tancem z lidu. Opravdu, jedna paní z publika začala velmi zapáleně tančit a vlila nám svou neutuchající energií novou krev do žil.

A nesmíme zapomenout ani na porotu v následujícím složení: primátorka města Prostějova RNDr. Alena Rašková, náměstkyně primátorky Mgr. Ivana Hemerková, ředitel městské knihovny a ředitel divadla Point MgA. Aleš Procházka a ředitel Gymnázia Jiřího Wolкера Mgr. Michal Šmucr. Tyto významné prostějovské osobnosti nakonec udělily titul studentu GJW, přesněji řečeno třídy septimy A, Petru Hájkovi za jeho velmi zajímavé ztvárnění kruté Cruelly de Vill z příběhu 101 dalmatinů.

A když už jsem zmínil Petra Hájka, byla by škoda, kdybych s ním neudělal kratičký rozhovor právě na téma majálesu.

Koho z vaší třídy napadlo 101 dalmatinů?

Tak tento nápad pochází z hlavy Terezy Smékalové.

Co bylo náročnější? Opatřit kostým nebo secvičit choreografii?

Ačkoliv se to nezdá, tak shánění kostýmu mi zabralo víc práce.

Odkoukával jsi Cruelliny grimasy či gesta?

Ne, neodkukával.

Počítali jste s výhrou?

Doufali jsme, že vyhraje.

Jakým způsobem ses podílel na přípravě vašeho vystoupení? (kromě samotného účinkování)

Celou akci jsem podporoval, vnášel jsem pozitivní energii a stmeloval kolektiv.

Bylo na vaší scéně něco improvizovaného, nebo jste vše v ní objevené secvičovali?

Improvizace se nekonala.

Měli jste (ať už v minulosti, nebo právě letos) nějaké téma, které jste si přáli, se kterým jste počítali, ale ono se nezorganizovalo?

Ne, nic takového jsme neměli, v první řadě jsme chtěli účinkovat.

A na závěr se zeptám: Co bys přál (nebo vzkázal) studentům ohledně příštího majálesu?

Přál bych jim, aby se počasí vydařilo, porota nebyla moc přísná, kulturní program se také vydařil a vzkázal bych jim, ať se nebojí případného zesměšnění, protože o tom ten průvod je: o schopnosti umět si ze sebe udělat legraci.

Martin Dobeš

Rozhovor s maturantem

Maturitní zkoušky jsou každým rokem velká věc, přirozeně hlavně pro maturanty. V redakci jsme se rozhodli, že bychom vám mohli průběh a pocity okolo téhle zkoušky dospělosti přiblížit za asistence jednoho z maturantů, konkrétně Jana Mohra, který nám již poskytl rozhovor ohledně maturitního plesu.

Na úvod bych se rád zeptal, z čeho ses rozhodl maturovat?

Angličtinu a češtinu jsem si zvolil, protože tyto předměty jsou povinné. Biologii a chemii pak proto, že se chystám studovat medicínu.

Kdybys měl říct, která zkouška byla nejtěžší, jaká to pro tebe byla?

Nejspíš biologie, je tam nejvíc věcí, co je potřeba si zapamatovat, a témata jsou poměrně hodně pestrá.

Když už člověku zbývá posledních několik dní od zkoušky, jaké jsou pocity?

Znělo to skoro jako, když člověku zbývá posledních pár dní života, a opravdu pro hodně lidí to tak může vypadat. Já se snažil být opravdu klidný, měl jsem pár technik, jak se odpojit od všech řekněme rušivých elementů a soustředit se hlavně na učení. Šlo to ztuhla, ale výsledek byl pozitivní.

Byl jsem se podívat na tvou zkoušku z angličtiny, mohl bys přiblížit její průběh?

Nejdříve si vytáhneš číslo maturitní karty, následuje 20 minut na přípravu a pak 15 minut mluvíš. Objevují se témata jako rodina, volný čas, svátky a tak různě. Pokud člověk zvládá angličtinu na úrovni naší školy, neměl by mít problém udělat maturitu z angličtiny.

Tipy pro maturanty dalších let?

Nic převratného, učit se a učit se. Jinak to prostě nejde, každý si musíme najít svůj způsob, jak to všechno do sebe dostat, a pak jen doufat, že to vyjde. Není to ve výsledku žádná věda, když jste naučení.

Jakub Jílek a Jan Alexander Mohr

Rozhovor s učitelem: Mgr. JAROMÍR VANČA

V květnovém čísle časopisu jsme si pro vás připravili rozhovor s panem profesorem Vančou. Vyučuje němčinu, ale je aprobován i pro výuku dějepisu.

Kde jste studoval?

Studoval jsem na Slezské univerzitě v Opavě a také na Julius-Maximilians-Universität Würzburg v Německu.

Je naše gymnázium první školou, na které učíte?

Ne, učitelem jsem již 12 let. Předtím jsem učil většinou na gymnáziích, např. na Sportovním gymnáziu ve Vrbně pod Pradědem.

Od jaké doby jste věděl, že se chcete stát učitelem?

Ve 4. ročníku, když jsme chodili na praxi. Zaujal mě hlavně osobní kontakt se studenty. Podle mě je lepší „živá“ komunikace než virtuální realita moderních technologií.

Jaký máte názor na studenty?

Jsou milí, hodní a jsou z velké míry i motivovaní ke studiu.

Co byste na studentech změnil? V čem by se podle Vás měli zlepšit?

Nejvíce mi vadí to, že někteří studenti profesory nezdraví. Myslím si, že když žáci nezdraví, svědčí to o jejich nevhodném chování.

A názor na kolegy?

Jsou velice příjemní, kolegiální a celkově je tu dobrá a uvolněná atmosféra.

A jaké jsou Vaše koníčky, záliby?

Mám rád cizí jazyky, sport a cestování. Nejoblíbenější zemí, do které se rád vracím, je Německo. Mám moc rád tamní obyvatele, jsou velmi příjemní. Nicméně teď je mým největším koníčkem má rodina - manželka a roční dcera Justýnka.

Za rozhovor moc děkujeme!

Kristýna Kratochvilová

How Steven Schwartzhoff sees it?

Sports in American Culture

With the hockey world cup just finished and the summer Olympics in Rio coming up, I thought I would be worthwhile to examine a few aspects of American sports culture most foreigners find hard to understand.

First, outside the Olympics (which Americans strangely always expect to dominate by sheer size), Americans pay absolutely no attention to international sporting competitions. An American victory in world cup hockey would evoke about as much pride in most Americans as an American winning an international Scrabble championship. This makes it easy for me to watch Czech Republic-USA matches confident in the fact that I will not care if the US loses, and if the Czechs lose I can spend weeks laughing as grown men cry about it. Even the HNL is something of a niche sport in the US, with most people blissfully ignorant of the results.

Baseball is said to be “the great American pastime.” It is, however, so lacking in continuous action that even many of its fans admit that watching it can be as boring as watching grass grow with nine men standing in the way. Nonetheless, there is what Americans recognize as a fundamentally democratic nature to the sport. Most team sports put players in positions and play can be directed towards stronger/away from weaker players allowing elite players to dominate the game. In baseball, each player in progression takes a turn at bat and is given the full attention of the entire community and the chance to either perform or fail. This act of one-on-one confrontation is essential for the game to take place at all. This and the open-ended length of the game alludes to the tradition of the treasured New England town meeting in which each individual is allowed and expected to stand up and make their own contribution, their contributions are listened to and discussions go on until a consensus is reached. It is a game with a rhythm suggesting an agricultural way of life, which fits badly into television schedules, which explains why it has rapidly been overtaken in popularity by basketball with its clock-driven pace and suitability to the urban landscape. The game has ingrained itself into the vocabulary of

the English language. This includes three-strikes laws where a person is sentenced to life imprisonment after being convicted of three felony crimes (one of the reasons the US prison population is the highest in the world). A person who has a fair chance to do something “gets their turn at bat.” Entrepreneurs “pitch” their business proposals to investors. Someone who has planned for every possible problem “has his bases covered.” And so on.

As for soccer, the American experience of European football is quite distinct from most of the rest of the world. Up to the 1972, school physical education was heavily focused on boys until the federal government passed Title IX of US education code. This required that educational institutions must treat male and female students equally to receive federal funds. Schools were then confronted with the fact that there were relatively few sports girls could be competitive in. Soccer was seen as that sport. As a result equal resources were invested in soccer and real football. Soccer became the premiere sport for women and girls, and any boy who played soccer was suspected to be unmanly, and it took a particular kind of devotion for a boy to take up the sport. This prejudice persisted well into 1990s. Although soccer has established itself as a respectable sport with a professional league, it still fails to attract the best male athletes. By contrast, women’s soccer draws in the best female players, and USA women’s soccer ranks among the best in the world while the men remain a joke internationally.

We tend to take for granted all of these attributes we ascribe to particular sports and their practitioners, but all of these have historical and political backgrounds and only a recognition of these can clarify the social significance of a sport in a particular culture.

Překlad

S právě dohraným hokejovým pohárem a blížícími se letními olympijskými hrami v Riu si myslím, že by bylo vhodné prozkoumat několik aspektů americké sportovní kultury, které většina cizinců příliš nerozumí.

Za prvé, kromě olympijských her (kde Američané vždy silně očekávají výhru naskrz celými hrami), Američané nevěnují absolutně žádnou pozornost mezinárodním sportovním soutěžím. Výhra ve světovém poháru v hokeji by ve

většině Američanů vyvolala asi takovou míru hrdosti, jako kdyby Američan vyhrál mezinárodní šampionát ve scrabblu. To mi usnadňuje sledovat utkání mezi Českou republikou a USA s jistotou v tom, že mě nebude zajímat, když USA prohraje a že když Češi prohrají, budu moci strávit týdný se smíchem na tváři, zatímco dospělí chlapi budou brečet. Dokonce i NHL je v pomyslném americkém sportovním koutě díky většině lidí blaženě ignorujících výsledky této soutěže.

Baseball je nazýván "největší americkou zábavou". Avšak postrádá akci natolik, že dokonce mnoho fanoušků přiznává, že sledování tohoto sportu může být asi tak zábavné jako sledovat trávu růst s devíti muži v cestě. Nicméně je zde něco, co Američané považují za stěžejní demokratickou náтуру sportu. Většina týmů rozmisťuje své hráče tak, aby se hra odehrávala směrem k silnějším/prýč od slabších hráčů tak, aby ti silní mohli ovládat hru. V baseballu se postupně střídají hráči na pálce, v té chvíli je pozornost celé komunity věnována právě na tohoto hráče a očekává se, zda hráč uspěje nebo ne. Tato chvíle konfrontace jeden na jednoho je základem hry jako takové. Toto a otevřená délka hry naráží na tradici města z Nové Anglie, kdy každý jednotlivec má právo a je od něj očekáváno, aby předstoupil a přednesl svůj příspěvek. Příspěvky jsou vyslyšány, diskuze pokračuje, dokud není dosaženo konsenzu. Je to hra, která tak nějak připomíná farmářský způsob života, což špatně zapadá do přesně daného televizního programu. To vysvětluje, proč se popularita z baseballu přesunula na basketbal, který má přesné časové limity a zapadá do městského životního stylu. Hra zakořenila některé své pojmy do slovníku anglického jazyka. Takzvaný zákon three-strikes, kde člověk, který je třikrát obviněn z jednoho stejného zločinu, je odsouzen na doživotí (to je jeden z důvodů, proč má USA nejvyšší počet vězňů na světě). Člověk, co má šanci něco dokázat, "přijde na řadu na pálce" a někdo, kdo je připraven na jakýkoliv problém, má "pokryté všechny mety". A tak dále a tak dále. (pozn.red.: tato slovní spojení jsou v angličtině poměrně zaběhlá, v češtině se s nimi zas tak často nesetkáváme).

Co se fotbalu týče, americká zkušenost s evropským fotbalem se docela liší od zbytku světa. Do roku 1972 byl školní tělovýchovný program zaměřen převážně na chlapce. Dokud federální vláda neuvedla v platnost Titul IX sbírky zákonů o vzdělávání. Ten požadoval, aby federální vzdělávací instituce vzdělávaly tělovýchovně chlapce i dívky stejnou měrou. Jinak by tyto instituce nemohly

čerpat federální fondy. Na školách tak ale vznikl problém, jelikož existovalo jen málo sportů, v kterých by dívky mohly být stejně soutěživé. Od toho tu byla kopaná. Výsledkem bylo to, že do kopané a opravdového fotbalu se začalo investovat stejnou měrou. Kopaná se stala hlavním sportem pro dívky a ženy a jakýkoliv chlapec hrající kopanou byl ihned považován za nemožného. Tím také vznikla jistá nevole chlapců sportovat. Tento předsudek se udržel až do devadesátých let minulého století. I přesto, že se kopaná zařadila mezi profesionální sporty s vlastní profesionální ligou, stále selhává v přitahování mužských atletů. Kontrastem zůstává, že kopaná je jedním z nejlepších ženských sportů, a zatímco se americké hráčky kopané drží na vrcholcích tabulek, muži jsou terčem posměchu pro celý svět.

Přikláníme se k tomu, brát za jisté veškeré atributy, které přisuzujeme jednotlivým sportům a praktikám se sportem spojeným. Avšak všechny tyto věci mají politický a historický podtext a jen znalost těchto spojitostí nám dovoluje zařadit sport mezi znak dané země v určitém období.

Steven Schwartzhoff

(translated by/přeložil Jakub Jílek)

Post Scriptum

Dnes nás rozhovorem poctila hudební skladatelka, zpěvačka a dirigentka Zuzana Michlerová, která je nepochybně velmi inspirujícím člověkem. Plní si svůj sen, ale rozhodně ne přímočaře na úkor rozšířeného obzoru či studia. Nejenže procestovala kus světa, dirigovala orchestr v Londýně a má zkušenosti se skladbou hudby k filmu, ale dokonce je i autorkou velmi úspěšné opery a můžeme se těšit i na druhou.

1. Jak to vlastně všechno začalo? Měla jste vztah k hudbě už od malička?

Oba moji rodiče i dědeček jsou houslisti, studovali na konzervatoři v Kroměříži, dědeček pak hrál řadu let v Moravské filharmonii Olomouc, rodiče vyučují na ZUŠ. Hudbou jsem byla tedy obklopená od malička, brzy jsem začala chodit na hodiny klavíru, flétny, zpěvu a klasického baletu na ZUŠ. Vybavuji si také, že ještě v předškolním věku mi rodiče pouštěli třeba hudbu Čajkovského Labutího jezera a jiné klasiky. Již tehdy na mě hudba velmi působila, aniž bych si to nějak vůbec uvědomovala. Věřím, že takové vjemy z dětství mají svůj vliv i později.

2. Kdy jste začala poprvé skládat Vaši vlastní hudbu?

Asi ani nevím o nějakém přesném mezníku, od kterého bych vědomě začala skládat vlastní hudbu, všechno je to plynulý vývoj. Jednoduše taková tendence ve mně byla odjakživa. Blízký mi byl vždy zpěv, vždycky jsem si ráda prozpěvovala vlastní nápěvky. Od té doby, kdy jsem začala hrát na klavír, mě bavilo hrát vlastní improvizace a výtvořky, to mi mohlo být 5-6 let. Pamatuju si, že jsem si mnohem raději hrála něco vlastního pro sebe než bych hrála něco existujícího z not. Ale samozřejmě teď vím moc dobře, že přehrát a seznámit se s klasiky je příjemná nutnost, která dále otevírá nové obzory vlastní kreativitě. V době studií na GJW jsem skládala klavírní skladby, které jsem pak hrávala na školních besídkách. Tehdy jsem ještě neuměla psát pro orchestr, přestože jsem pod vlivem poslechu klasiků nápady i pro orchestr měla. Řemeslnou stránku skládání hudby jsem pak rozvíjela vědomě na Pražské konzervatoři, samostudiem a na Berklee

College of Music, kde jsem měla příležitost spolupracovat se skvělými orchestry při nahrávání své hudby. Zde je asi dobré říci, že je sice hezké mít na něco talent, ale bez spousty vědomé práce, cviku a pokusů nikdy nemůže mít talent šanci zasvítit.

3. Inspiroval Vás jiný hudebník? A přetrval jako Váš oblíbenec dodneška?

Samozřejmě. Inspiroval mě ne jeden, byla a je jich spousta. V teenagerovských letech mě velmi zaujal například operní skladatel Giacomo Puccini svým smyslem pro drama a velmi emotivní hudbou a taky třeba Francouz Claude Debussy svými impresionistickými barvami. Oba mám ráda doteď. Ze současných skladatelů mě velmi inspiruje například finský skladatel Einojuhani Rautavaara nebo skladatelka Kaija Saariaho. Také bych ráda zmínila českého skladatele filmové hudby Eliu Cmírala, který působí v Los Angeles, je to pro mě velmi inspirativní osoba jak hudbou, tak svou životní dráhou. Zamyslím-li se, tak si uvědomím, že nějakým způsobem inspirativní je pro mě většina klasiků, které jsem poslouchala. Inspirativní pro mě jsou i spolužáci z konzervatoře či z Berklee.

4. Proč jste se po ukončení studia na GJW rozhodla nejdříve studovat Vysokou školu ekonomickou v Praze?

Skladba mě samozřejmě lákala už tehdy, ale myšlenka zabývat se jí více a systematicky byla v tu dobu spíš v říši snů a surrealismu a tehdy jsem ještě neměla odvahu tuto myšlenku přímo následovat. Teprve později jsem si lépe uvědomila, že sny se neplní samy jen tak nějakým zázrakem samovolně. Jelikož mě bavily i jazyky a dějepis a cítila jsem, že Praha je skvělým kulturním centrem, rozhodla jsem se jít po GJW na Mezinárodní vztahy na VŠE, což působilo takzvaně rozumně i na rodiče. V Praze jsem začala využívat možnosti chodit relativně často na koncerty a operu – slyšet barvy orchestru naživo v koncertní síni má mnohem silnější efekt než z nahrávky, hodně to na mě tehdy působilo. A v tom se zase začal ozývat hlas říkající, že se tady na to přece jen tak nebudu pasivně dívat a že chci být aktivní účastník dění. Povinnosti na VŠE mě nijak neodradily od toho, abych zašla na den otevřených dveří skladatelského oddělení Pražské konzervatoře, kde bych se konečně setkala s lidmi z oboru, se kterými bych mohla o skladbě mluvit a probrat s nimi, co dělám a poradit se. Ihned následovaly přijímací zkoušky

na konzervatoř, byla jsem přijata a konzervatoř jsem začala studovat paralelně s VŠE. Přestože to bylo náročné, tak jsem byla spokojená, že se mi otevřela cesta aktivně se rozvíjet ve skladbě.

5. Cestovala jste i do zahraničí. Odněla jste si z dalek nějaké cenné vědomosti či zkušenosti?

Určitě. Zkušenosti a vědomosti, které jsem si odnesla ze zahraničí, jsou pro mě velmi cenné a vždy se mnou zůstanou. Každá cesta mě nějak rozvinula po všech stránkách jak lidsky, tak umělecky či jazykově. Poznání rozšiřuje obzory. Poslední takovou zkušeností bylo studium filmové skladby na Berklee College of Music, kde jsem se ocitla v úžasném inspirativním mezinárodním prostředí. To mi umožnilo setřást spoustu zbytečných bariér a klišé, které se nevědomky ve mně za roky nashromáždily a získat tak mnohem větší volnost v tvorbě. Kromě skvělých vědomostí a praktických zkušeností mi tato zkušenost přinesla i příležitost naučit se více věřit sama sobě.

6. Láká vás tvorba hudby k filmu?

Ano, láká. Tomu napovídá již zaměření mého magisterského studijního oboru na Berklee College, a to Scoring for Film, TV and Video Games, zkráceně tedy filmová skladba. Během studia jsme skládali hudbu k nejrůznějším filmovým scénám a naši hudbu pak nahrávali výborní profesionální muzikanti. V začátku rozhovoru jsem zmínila svůj zájem o dramatickou tvorbu a operu, který jsem pak rozvíjela i během studií na konzervatoři. Hudba pro divadlo a filmová hudba má pro mě hodně společného a můj zájem psát hudbu pro divadlo se později rozvinul v zájem psát hudbu pro film. V obou těchto světech jsou pro mě text a obraz zdrojem inspirace a líbí se mi tam také propojení mnoha uměleckých rovin.

7. Jaké jsou vaše mety do budoucna?

Hlavní ideou je pro mě nejspíše to, abych se mohla nadále věnovat a rozvíjet ve svém oboru, tedy hudbě a skladbě tak, jako tomu bylo dosud. To, co před 10 lety existovalo jen v říši snů, je dnes již skutečností. Naživo jsem slyšela několikrát vlastní operu a minulý rok jsem mohla dirigovat prvotřídní orchestr ve světoznámém studiu Abbey Road v Londýně při nahrávání

vlastní hudby. Přála bych si tedy, aby to pokračovalo tímto směrem dále. Metou by pro mě bylo živé provedení mé druhé opery, dále pak získání možnosti napsat hudbu k celovečernímu filmu a také co nejvíce dalších možností spolupracovat se skvělými orchestry při nahrávání vlastní hudby či orchestrací.

8. Pokud máte volný čas, jak ho nejraději trávíte?

Mám ráda přírodu a pohyb. Volný čas tedy nejraději trávím venku třeba na kole. Pokud je možnost, tak nikdy nepohrdnu plaváním či potápěním v moři. Je-li příležitost, vždy je také fajn vidět kamarády. Asi to bude znít paradoxně, ale ve volném čase si klidně i ráda poslechnu hudbu.

9. Vzpomínáte na Vaše středoškolská léta pozitivně? Jaký byl tehdy váš vztah ke studiu?

Ano, vzpomínám na svá léta na GJW velmi pozitivně, ve škole a v kolektivu, který jsme měli, jsem se cítila moc dobře a myslím, že na mě mělo prostředí celkově velmi pozitivní vliv jak co do vzdělání, tak lidského rozvoje. Můj vztah ke studiu byl kladný a jsem ráda, že jsem se tehdy naučila, co se dalo. Všeobecný rozhled se vždycky hodí a obecně rozvoj myšlení taky, ať už se pak člověk zabývá čímkoli.

10.Co Vaše koníčky v mládí? Pomohl Vám některý z nich v současném životě?

Jsem toho názoru, že všechny aktivity a koníčky se nějak hodí později, aniž by si toho třeba člověk přímo všiml a dal si to vědomě do souvislosti. Všechno to člověka nějakým způsobem rozvíjí a stává se pak součástí jeho osobnosti. I třeba balet mohl mít určitě nějaký vliv na skladbu – tancovali jsme na hudbu Dvořáka, Chopina, Čajkovského, bylo třeba dokonale cítit rytmus a hudbu, to všechno nějak se skladbou souvisí. Balet se samozřejmě hodí i při jakémkoli vystupování na jevišti, zpívání a dirigování. Jazyky se mi taky hodí pořád, s lidmi je třeba nějak komunikovat a čeština není světovým jazykem. Radost z pohybu mi také zůstala až doteď a pomáhá mi i dnes relaxovat.

11. Chcete něco na závěr vzkázat našim čtenářům?

Pokud člověk cítí, že by chtěl něco udělat a věnovat se tomu, tak nemá smysl se tomu vyhýbat, protože sami sobě stejně neutečeme.

Ela Filoušová

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (2.A)

Redaktoři: Aneta Lišková (1.A), Adéla Dostálková (1.A), Ela Filoušová (O5.B), Jan Sedláček (O1.A), Jan Pácl (O4.A), Jakub Souček (O3.A), Kristýna Kratochvílová (O4.B), Martin Dobeš (O3.A), Veronika Voglová (2.A), Zuzana Vrbová (O1.A), Sára Bedřichová